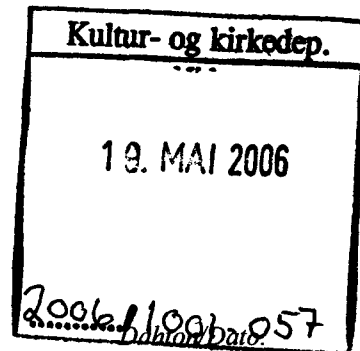

Kultur- og Kirkedepartementet
Postboks 8030 Dep
0030 Oslo

Din cuj./Deres ref.:
2006/01001 KU/ KU2 CHA

Min cuj./Vår ref.:
2006/921 / 7474/2006/ AVS/ 008

15.05.2006

HØRINGSBREV - Forslag til ny forskrift om skrivemåten av stedsnavn

HØRINGSBREV – Forslag til ny forskrift om skrivemåten av stedsnavn og veiledning til forskriften, er sendt ut på høring den 21.03.2006 fra Det Kongelige kultur- og kirkedepartement.

Reindriften viser til nevnte utkast og har følgende kommentarer:

Reindriften ser klare fordeler av at forskriften tilpasses den nye loven. Forskriften vil bli mer forståelig for de som til daglig skal arbeide med regelverket og for den allmenne bruker. De mange som arbeider med saker om stedsnavn, vil gjøre saksbehandlingen bedre ved at forskriften gjøres mindre detaljert og komplisert.

Det navnefaglige miljøet har behov for regler som er tilstrekkelig detaljerte slik at det oppnås en så enhetlig forvaltning av reglene om stedsnavn som mulig. Dette behovet løses ved at noen av de detaljene som tidligere var å finne i forskriften er overført til den nye veilederen.

På offisielle norske kart er det mest norske stedsnavn, eller blanding av samisk og norsk. Det var norske som reiste rundt for å måle landet, og skrive ned navnene. Mye godt oppmålingsarbeid ble gjort, men mye urett ble gjort mot de samiske navnene – ofte av uvitenhet.

De norske stedsnavn betyr omtrent ikke noe, mens de samiske navnene er fulle av naturinformasjon. Av de samiske stedsnavn får man blant annet informasjon om elven er stor, dyp, stille eller strid. De mange samiske navn for fjell forteller mye om utseende og fremkommelighet.

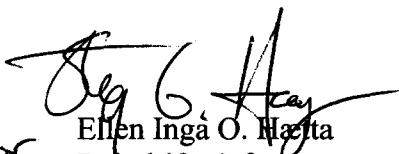
Det finnes mange samiske stedsnavn helt sør til Røros og Engerdal. En god del av de navn vi tror er norske, har samisk bakgrunn, ofte feil oversatt eller galt sammensatt. Mange steder har vi navn bare i talespråket, og når noen skal gjøre arbeid om stedsnavn, er det viktig at det er klare regler for skrivemåten. I § 5 i den nye forskriften står det at det ved fastsetting av skrivemåten av samiske stedsnavn, skal taes utgangspunkt i den nedervervede lokale uttalen.

Stedsnavn er historiske minner om bosetting og arbeid på land og sjø. De er verneverdige på linje med andre forminner, og det er en viktig oppgave for staten å ta vare på stedsnavn som kulturminne. Det gjelder både samisk-, norsk- og kvenskspråklige stedsnavn. Det er derfor viktig at

det utarbeides ny forskrift for hvor og når offentlig organ plikter å bruke skrivemåten av de stedsnavn som er bestemt. Videre er det foreslått endringer som vil medføre at vernet for bruk av samiske og kvenske navn styrkes, selv om norske navn alltid skal være representert. Noe som er fulgt opp i veiledningen.

Reindriftsforvaltningen ønsker at forskriften og veiledningen skal være slik utformet at det navnefaglige miljøet får verktøy som er tilstrekkelig detaljerte til at det oppnåes en så enhetlig forvaltning av reglene om stedsnavn som mulig. Samtidig må forskriften bli lettere å forstå for den allmenne bruker. Dessuten er det et ønske, og et krav i forhold til Samelovens språkregler, at den nye forskriften om skrivemåten av stedsnavn, oversettes til samisk, og gjerne til flere samiske dialekter som nordsamisk, lulesamisk og sørsamisk.

Med hilsen

For
Ellen Ingá O. Næjta
Reindriftssjef

Anny Vigdis Sara
saksbehandler